

længere Tid, at have et Aflossningskorps, medens man i og for sig ikke mener, at Antallet vilde være utilstrækkeligt for en kortere Tid. For Statsmarinens Vedkommende bestemte Forslaget i Fjor, at vi til Varetagelse af dennes Opgaver skulde have 5 Fiskeriinspektionsskibe og 4 Bevogtningsfartøjer; nærværende Forslag omfatter 6 Inspektionsskibe og 24 Bevogtningsfartøjer. Motiveringen for disse Ændringer er givet i Fjor af det Udvalgsflertal, som har stillet Forslagene, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa det; der vil jo blive Lejlighed dertil baade ved første Behandling af Forslaget, og naar det efter Udvalgsbehandlingen kommer til anden og tredie Behandling her i Tinget.

Man har sagt, at det Forslag, jeg her fremsætter, ikke længere er et Afrustningsforslag, men nærmere et Nedrustningsforslag. Jeg skal da nævne, hvad Opgaven angives at være, saaledes som den er nævnt i Lovforslagets § 1. Opgaven bliver „at varetage Danmarks Neutralitets- og Folkeforbudsopgaver i Overensstemmelse med gældende mellemfolkelige Regler og Aftaler, derunder at udføre Grænsebevogtning og at udøve Tilsyn paa Søterritoriet under urolige Forhold. Statsmarinens Opgave er endvidere at udføre Fiskeriinspektion og Søopmaaling samt at vise Flaget i Udlandet, naar det skønnes ønskeligt til Støtte for Handelsinteresser eller i særligt Statsøjemed.“ Det er ikke militære Opgaver, der her angives; om man saa vil foretrække Ordet Nedrustning for Afrustning, skal jeg i og for sig ikke opholde mig ved.

I den Diskussion, der er ført, siden Forslaget fremkom i Foraaret, er jeg blevet haanet, fordi jeg saa hurtigt maatte forlade Skansen, maatte gaa ind paa andre Forslag, maatte bøje mig for Ønsker fra anden Side. Jeg kan ikke sige, at denne Kritik har generet mig, thi enhver, der kender Forholdene i Danmark, vidste i Forvejen, at saadan maatte Udviklingen blive, hvis man da ikke ønsker at opstille Paredeforslag, som man fastholder, indtil man selv i Kraft af sit eget Partis Flertal er i Stand til at gennemføre dem i begge Ting. Saaledes har det ogsaa været med de Forslag, der før er fremkomne. Jeg tror ikke, noget Parti en eneste Gang har mødt med et Militærforslag, som det har kunnet gennemføre i den Skikkelse, hvori det blev forelagt, men man har maattet tage Hensyn til de Partier, hvis Tilslutning var nødvendig til Gennemførelsen. Vi har i Øjeblikket en saadan Partistilling i Danmark, at vi for at faa Flertal for et Forslag her i Folke-

tinget maa have to Partiers Tilslutning og yderligere, hvis det skal gennemføres i Landstinget, Tilslutning fra et tredie Parti. Men der er et Flertal i Folketinget, der er enigt om det Forslag, jeg her fremsætter; vi ved, at der er Flertal for det her.

Der blev i Fjor rettet forskellige Spørgsmaal til Hærens og Flaadens Ledelse, Generalstaben, Generalkommandoen, Admiralstaben og Viceadmiralen; disse Spørgsmaal blev straks afsendt, og Besvarelserne vil kunne forelægges Udvalget den Dag, det træder sammen.

Det Forslag, jeg her fremsætter, blev allerede behandlet saa tidligt i Statsraadet, at det ligesom i Fjor kunde være fremsat straks ved Rigsdagens Sammentræden, hvilket ogsaa var Hensigten. Jeg angav under Finanslovbehandlingen, hvad der foranledigede Udsættelsen, saaledes at det i Aar først fremsættes 2 Maaneder efter Rigsdagens Sammentræden. Jeg gjorde Rede for dette og skal ikke her gentage det.

I den Beretning, der i Fjor blev afgivet, hedder det i Flertallets Udtalelse: „Ved Forelæggelsen i Udvalget er fra radikal Side udtalt, at de stillede Forslag var at betragte som Forhandlingsgrundlag ikke blot overfor Socialdemokraterne, men ogsaa overfor de andre Partier, og Socialdemokraterne har ligeledes været villige til Forhandling med disse.“ Jeg kan slutte mig til disse Udtalelser. Men medens de Konservative pure afviste og erklærede, at de uanset den fremtidige Udvikling ikke under nogen Form kunde tænke sig, at Forslagene kunde danne Grundlag for en Forhandling, erklærede Venstre i Beretningen: Den verdenspolitiske Situation er siden 1922 ikke ændret saaledes, at Tiden er inde til nye Overvejelser, der fører bort fra de Principper, hvorpaa den nævnte Ordning hviler, og med dette som Udgangspunkt erklærede Venstre, at de heller ikke i Fjor kunde tænke sig at være med til en Forhandling om Ændring i Militærlovene af 1922. Under Finanslovbehandlingen i Aar fremkom imidlertid Venstres Repræsentant ved Folkeforbunds-mødet i Genève, det ærede Medlem Hr. Moltesen, med nogle Udtalelser, der ikke kan opfattes paa anden Maade end, at man nu i Venstre mener, at det, man erklærede i Fjor i Beretningen, ikke længere kan gøres paa samme Maade. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse, hvad det ærede Medlem Hr. Moltesen udtalte under Finanslovdebatten. Det ærede Medlem udtalte: „Men det, der betyder noget i den Retning, er Aftalerne i Locarno, som, hvis de gennemføres, vil være Begyndelsen